

Factory #3 – Sylvie Macias Diaz

Sylvie Macias Diaz werkt al geruime tijd in de luwte van de overdrukke kunstwereld aan werk dat zich ophoudt in een teruggetrokken intensiteit; het reflecteert niet zelden over de positie van de vrouw in de wereld en het artistieke veld. In Luik zocht ze in die context ooit heel mooi aansluiting bij werk van Jef Geys die met een video en albums over vrouwen al van in de late jaren 1960 kanttekeningen maakte bij de rol van de vrouw in de marge van de 'grote' samenleving.

De artistieke productie van Sylvie Macias Diaz wordt getypeerd door eenvoud en klaarte in lijn en compositie. Met een prikkelende eenvoud weet ze eenvoudige objecten en voorwerpen te tekenen in kleuren en vormen die soms doen denken aan voorbereidende schetsen voor iets wat nog op een groter formaat komen moet. Ze maakte ook tal van ontwapenende assemblages tot zelfs een grote truck die ze schematisch en haast in een eenop-eenverhouding nabouwde met behulp van identieke bakjes. De speelsheid van haar werk camoufleert echter een nauwe maatschappelijke betrokkenheid – overigens dé intentionele grondslag van alle kunst die van tel is!

De naar speelgoed neigende objectjes zoals een geweertje of raketten zijn natuurlijk geen waarde vrije 'tekens' maar 'dingen' die de kunst overbruggen op leven en dood. Recent maakte ze tekeningen onder de titel *La disparition*, waarin ze uitgaat van scherpe en langzaam vloeiende transformaties zoals het tekenkundig laten evolueren van eerder gemaakte tekeningen van 'haarkapsels' (zonder gezichten) tot een vogel die eerst gevangen zit in een kooi en daarna de vrijheid (be)proeft. De kritische ondertoon van haar werk sterkt de gedachte dat ze niet zelf in de wijd openstaande val trapt om haar ideeën over te laten aan artistieke illustraties van een politiek correct onderwerp.

De verbeelding haalt haar ideeën hier mooi in via transformaties die als een zeepbel verder evolueren in de geschiedenis van de kunst zelf, via toegeëigend werk van Van Ruisdael, Goya en Bonnard: *Les bulles de savon*.

Zelf omschrijft ze de metamorfose van 'haar-vogel' naar 'zeepbel' als een bezegeling van het proces dat naar vrijheid leidt: 'Van Spanje naar Amsterdam representeren de zeepbellen het versplinterde, opgeloste denken dat zich uitstrekt over een reis langs de kunstgeschiedenis.'

LUK LAMBRECHT
Extract text 'Factory #3'
DWB, april 2008